

man ikke, som Regeringsforslaget gaar ud paa, lade være den Vurdering, der er foretagen — jeg tror i 1904 eller 1905 — første Gang efter Ejendomsskyldlovens Vedtagelse. Det vil jo for mange af disse Baner blive et saa fjernt Tidspunkt, at det er et ganske upaalideligt Grundlag.

Dernæst har jeg et andet Forslag, som jeg lægger nogen Vægt paa. Regeringsforslaget lader denne Skat have Sikkerhed forud for alle Prioriteter. Der er ingen Tvivl om, at hvis man gaar dertil, vil det kunne svække vore Kreditforhold, og jeg anser det heller slet ikke for noget, der er i allermindste Maade nødvendigt, ligesom jeg finder det i og for sig uberettiget. Man har ikke Spor af Ret dertil paa det Grundlag, denne Lov er bygget over. Jeg har derfor stillet et Forslag om, at den vedkommende Banestyrelse — det er jo den, jeg lader være den interesserede Part — skal kunne vælge imellem, om den vil lade Pantssikkerhed for Skatten følge efter den Værdi, Ejendommen havde, før Banen blev anlagt, eller den vil lade den følge efter de sidste i Aaret forud for Banens Anlæg tinglæste Prioriteter. Derved gaar man selvfølgelig ingen for nær, og man vil tillige i de allerfleste Tilfælde faa, hvad der tilsigtes: den tilstrækkelige Sikkerhed. I Regelen vil det jo, naar der kommer en Banestation ved et Sted, hvor Skatten dermed faar noget rigtigt at sige, være saadan, at der ligger nogle Jordejendomme, som have været 5—6—7—800 Kr. værd pr. Td. Land, altsaa meget lidt pr. Kv.-Alen, men som nu pludselig kunne sælges til langt højere Pris pr. Kv.-Alen; i denne ringe Værdi pr. Kv.-Alen, som de have haft før Baneanlægget, vil man derfor ganske rolig kunne lade vedkommende tage Laan forud for Værdistigningsskatten. Der er ingen Tvivl om, at i de Tilfælde, hvor der er Tale om Parceller, vil der være tilstrækkelig Sikkerhed. Hvor der er Tale om samlede Ejendomme, tages Sikkerhed efter bestaaende Prioriteter; man vil da ganske vist kun faa Sikkerhed, for saa vidt en Ejendom ved Banens Anlæg virkelig stiger saa meget i Værdi, at den kan yde Sikkerhed for en Tillægssum halv saa stor som Værdistigningen, men det vil dog i de fleste Tilfælde give tilstrækkelig Sikkerhed, og i alt Fald er det al den Sikkerhed, man paa Basis af hele den Grundbetragtning, der har været ledende for Loven, har Lov til at forlange.

Et ligeledes noget betydende Ændringsforslag er det Forslag, jeg i § 14 stiller om, at denne Værdistigning skal fastsættes af Kommunalbestyrelsen, og at

der blot skal være Regres til den i andre Paragraffer omhandlede Kommission. Der er ikke Tvivl om, at hvis man lod det være en Kommission, der for alle disse Kommuner skulde kaldes til, vilde det blive meget omstændeligt, og det vilde blive at overlade Skønnet til Folk, som ville have megen Vanskelighed ved at skønne rigtigt. De, som bedst kunne dømme om de foreliggende Forhold, vil altid være Kommunalbestyrelsen, og naar man saa blot sørger for, at Kommunalbestyrelsen har Regres til Kommissionen, og at det samme have Ejendomsbesidderne og det samme har Banestyrelsen, naar man dermed sørger for, at alle de 3 interesserede Parter have Regres til en anden Instans, saa vil man i Regelen fra første Færd faa den paalidelige Afgørelse.

Saa har jeg endelig endnu stillet et Forslag angaaende denne Taksationskommissions Sammensætning. Med Hensyn til den har jeg i § 16 stillet Forslag om, at den skal sammensættes noget anderledes end af Regeringen foreslaaet. Det forekommer mig, at en af de ganske særlig interesserede Parter, nemlig de Grundejere og Ejendomsbesiddere, som rammes, ingen Sikkerhed have for, at deres Interesser blive varetaget; og jeg foreslaar derfor, at det er Ejendomsbesidderne, som vælge det ene Medlem af Taksationskommissionen. For at den anden modstridende Part ogsaa skal have sin Mand, foreslaar jeg saa, at vedkommende Bane vælger den anden, og at det saa bliver Regeringen, der vælger en Opmand for vedkommende Amt, som skal afgøre Stridigheder imellem de to stridende Parters Repræsentanter. Jeg tror, det vilde give en mere paalidelig og forsvarlig Afgørelse af disse Sager.

Endelig har jeg saa endnu kun stillet et lille Ændringsforslag om at blive staaende ved, at Overtaksationskommissionens Medlemmer blive, som det i Fjor var foreslaaet af Regeringen, valgte af Landsverrettens Medlemmer. Jeg har kun stillet den Ændring til Regeringens Forslag fra i Fjor, at dette Valg dog ikke maa være imellem Overrettens egne Medlemmer. Jeg er overbevist om, at naar man, som Forslaget gaar ud paa, lader det være Rigsdagen, der skal vælge disse Taksationskommissioner, faar man meget let politiske Hensyn til at være bestemmende ved disse Valg. Man faar ganske anderledes Sikkerhed for, at det er saglige Hensyn, naar man lader Overretten bestemme det.

Det er de ret betydelige Ændrings-